

Intencionalita myšlenková

Svět, v kterém žijeme (zahrnující vše, tedy i přírodu) je plný nejrůznějších „intencí“, tj. směřování k něčemu, co „ještě není“. Zvláštním případem je nicméně fenomén intencí vědomých a myšlenkových. V čem spočívá jejich zvláštnost? Být si vědom něčeho znamená, že se mi ve vlastním vědomí (v jeho rámci) podařilo vytvořit jakousi „představu“ něčeho, co není pouhou *mou* představou, nýbrž co – právě jakožto „před-stava“ před-stavuje (re-prezentuje, znovu jakoby zpřítomňuje) něco skutečného (přičemž na tomto místě nemůžeme hned řešit, jak máme rozumět tomu, že je něco „skutečné“, tj. co všechno je možno nebo dokonce nutno do „skutečnosti“ zahrnovat). Subjektivní dojem, že se svou představou vztahujeme přímo k „věci“ (věc = res, tedy k tzv. „realitě“) přímo prožíváme, ale to vůbec neznamena, že jde o skutečně přímý vztah. Právě naopak: Máme-li nějak nabýt dojmu, že se svým vědomím (myšlením, myšlenkovým aktem) vztahujeme k nějaké „skutečnosti“, musíme mít za sebou mnohonásobné zkušenosti s tou „skutečností“, které zdaleka nemohly a nemohou být pouze vědomé či myšlenkové, ale musely být „praktické“, tj. musely se zakládat na četných praktických, fyzických „aktech“, „výkonech“, konkrétních akcích, provedených i fyzicky, motoricky, přesněji „akcích“ nás celých, nejen našeho vědomí či myšlení.

(Písek, 120127-1.)